

Arrest

nr. 199 231 van 5 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 4 september 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2012 dient verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A. B. N., een tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Op 1 juni 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 26 september 2012 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een tweede aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A. B. N. Op 20 februari 2013 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 2 juli 2013 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een derde aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A. B. N.

Op 30 oktober 2013 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, als partner van een vreemdeling die tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigd is.

Op 12 februari 2014 wordt deze aanvraag ingewilligd en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum type D in het kader van artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15, die het voorlopig verblijf in België dekt tot 24 april 2014.

Op 26 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot verlenging van het tijdelijk verblijf tot 3 april 2016 mits een aantal voorwaarden worden vervuld, waaronder bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op 4 maart 2016 wordt een beslissing genomen tot verlenging van het tijdelijk verblijf tot 3 april 2017 mits een aantal voorwaarden worden vervuld.

Eind 2016, begin 2017 verkrijgt de echtgenoot van verzoekster de Belgische nationaliteit.

Op 9 maart 2017 wordt een beslissing genomen tot verlenging van het tijdelijk verblijf tot 3 april 2018 mits een aantal voorwaarden worden vervuld.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster op 2 maart 2017 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Deze aanvraag zelf bevindt zich niet in het dossier maar verzoekster betwist dit niet in het verzoekschrift. De documenten gevoegd bij deze aanvraag bevinden zich wel in het administratief dossier.

Op 1 september 2017 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...).1972

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde, A. B., N. (RN: xxx) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij haar aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot de volgende documenten heeft bijgebracht:

- Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2015 - aanslagjaar 2016).

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2015, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van het voorgelegde aanslagbiljet heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Het gedateerde document kan niet in overweging worden genomen in het kader van de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon

-Balans (boekjaar 2015) van B. B. (...) waaruit blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent: niet alleen hebben deze gegevens betrekking op het jaar 2015 en zijn ze bijgevolg onvoldoende recent, ook zijn deze boekhoudkundige documenten geen officiële documenten van de belastingen en worden ze bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten kan er slechts een geringe bewijswaarde aan deze balans worden toegekend. Voor zover dit stuk dient aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit document enkel een beeld van de financiële toestand van de onderneming is op een bepaald moment en dat uit dit document niet afgeleid kan worden wat de exacte netto inkomsten van de referentiepersoon zijn.

- Rekeningoverzicht op naam van de referentiepersoon met diverse bankverrichtingen voor de periode maart 2016 - april 2017 met de vermeende storting van het loon dat de referentiepersoon zichzelf - in de hoedanigheid van zelfstandige - uitkeert. Het is echter onduidelijk of dit de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon betreffen. Aangezien niet duidelijk is of bij het maandelijks uitbetaalde bedrag reeds werd rekening gehouden met alle inhoudingen (bedrijfsvoorheffing; sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kan dit rekeningoverzicht niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Bij de aanvraag werd aan betrokkene gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt betrokkene toe om hieromtrent stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. De door betrokkene ingediende stukken bieden geen volledig zicht op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

Het voorgelegde attest dd. 28.02.2017 van het OCMW Turnhout waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 2013 geen leefloon ontvangt doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er bij gebrek aan zicht op de huidige inkomsten van de referentiepersoon niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België. Zij verblijft reeds enkele jaren op het grondgebied, samen met haar echtgenoot en haar zoon. Zij werkt ook.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is. Zeker niet in het licht dat haar zoon, die samen met haar een aanvraag heeft gedaan en met dezelfde documentatie/stukken, wel verblijf heeft verkregen op basis van gezinshereniging (F-kaart in bijlage) terwijl dit aan verzoekster werd geweigerd.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stief)grootouder?

Bijdrage in administratieve kosten

- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot, in casu Dhr. A. B. (...), is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert de stukken voorgelegd m.b.t. het inkomen van de referentiepersoon als volgt: "Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2015 - aanslagjaar 2016)

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2015, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van het voorgelegde aanslagbiljet heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Het gedateerde document kan niet in overweging worden genomen in het kader van de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon

- Balans (boekjaar 2015) van B. B. (...) waaruit blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent: niet alleen hebben deze gegevens betrekking op het jaar 2015 en zijn ze bijgevolg onvoldoende recent, ook zijn deze boekhoudkundige documenten geen officiële documenten van de belastingen en worden ze bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten kan er slechts een geringe bewijswaarde aan deze balans worden toegekend. Voor zover dit stuk dient aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit document enkel een beeld van de financiële toestand van de onderneming is op een bepaald moment en dat uit dit document niet afgeleid kan worden wat de exacte netto inkomsten van de referentiepersoon zijn.

Rekeningoverzicht op naam van de referentiepersoon met diverse bankverrichtingen voor de periode maart 2016 - april 2017 met de vermeende storting van het loon dat de referentiepersoon zichzelf - in de hoedanigheid van zelfstandige - uitkeert. Het is echter onduidelijk of dit de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon betreffen. Aangezien niet duidelijk is of bij het maandelijks uitbetaalde bedrag reeds werd rekening gehouden met alle inhoudingen (bedrijfsvoorheffing; sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kan dit rekeningoverzicht niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekster wordt verweten dat zij geen stabiele en toereikende inkomsten voorlegt bij haar aanvraag en dat de documentatie dateert van 2015, wat niet recent genoeg is.

Verwerende partij heeft niet in acht genomen dat verzoekster en haar echtgenoot zelfstandigen zijn. De referentiepersoon moet pas in oktober 2017 zijn inkomstenbelasting aangeven voor het jaar 2016. Hij beschikt dus thans niet over het aanslagbiljet van 2017 (inkomstenjaar 2016).

Voor verzoekster zijn dit dus reeds de meest recente bewijzen.

Ook heeft verzoekster bij haar aanvraag een attest van ACERTA gevoegd, waarover niets vermeld wordt in de beslissing, waar de loonlasten van B. B. (...) bvba, het bedrijf van verzoekster en haar echtgenoot, blijken. Hieruit blijkt duidelijk dat de nettobedragen 21.868,20 EUR bevat.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk over voldoende inkomsten beschikken.

Ook wees in zijn arrest de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun, indien wordt geoordeeld dat verzoekster en zijn echtgenoot over onvoldoende inkomsten beschikken.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager." Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, wat in casu geenszins is gebeurd.

Verzoekster heeft reeds legaal verblijf gehad in België, hierover is in het dossier ook niets terug te vinden. In bijlage voeg ik de brief van IBZ d.d. 04.03.2016 met onderwerp verlenging tijdelijk verblijf waaruit blijkt dat zij reeds legaal verblijf bekam in België.

Ook verwijt verwerende partij dat verzoekster zelf haar dossier diende te actualiseren, doch in verschillende andere dossiers heeft verwerende partij bijkomende informatie opgevraagd.

Meer nog, men heeft niet eens met alle gevoegde stukken rekening gehouden en mocht men dit wel gedaan hebben zou men tot een andere conclusie zijn gekomen in het dossier van verzoekster.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze stukken na te kijken, te bespreken en/of bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de echtgenoot van verzoekster te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

De echtgenoot, alsook verzoekster hebben steeds zelf ingestaan voor hun onderhoud.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Ook heeft verwerende partij het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel geschonden door in het dossier van haar zoon een positieve beslissing te nemen en in het dossier van verzoekster een negatieve beslissing te nemen. Nochtans werden in beide dossiers dezelfde documenten neergelegd.

Dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zeker nu verzoekster ook bijdraagt tot het gezinsinkomen.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Verder voldoen verzoekster en haar echtgenoot ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten te onderzoeken dat de verzoekende partij wel degelijk de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan wed. besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 02.03.2017 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, in functie van haar echtgenoot dewelke de Belgische nationaliteit had verworven.

Deze aanvraag geschiedde onder meer in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, bepaling dewelke onder meer het volgende stipuleert:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus op gedegen wijze werd nagegaan of ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging voldoende bewijs werd bijgebracht met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende evenwel te worden vastgesteld dat het voorgelegde aanslagbiljet personenbelasting onvoldoende recent was, doordat het betrekking heeft op de inkomsten van het jaar 2015.

Terwijl de balans van de onderneming B. B. (...) voor het boekjaar 2015 eveneens onvoldoende recente gegevens bevatte én bovendien dient te worden beschouwd als een loutere verklaring op eer, dewelke niet werd ondersteund door officiële documenten.

Tot slot werd met betrekking tot het voorgelegde rekeningoverzicht allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat het niet duidelijk is of bij het maandelijks uitbetaalde bedrag reeds werd rekening gehouden met alle inhoudingen (bedrijfsvoorheffing, sociale lasten, belastingen ...), dewelke van de vermelde bedragen dienen te worden afgetrokken, zodat het rekeningoverzicht niet wordt aanvaard als bewijs van afdoende toereikende bestaansmiddelen.

Verweerder besluit dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen voldoende zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar de mate waarin wordt aangetoond dat de referentiepersoon voldoet aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde bestaansmiddelenvoorwaarde.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, alvorens een einde te stellen aan een verblijfsrecht, rekening moet houden met diverse elementen, benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft.

Er is aldus geen sprake van enigerlei beëindiging van verblijfsrecht in hoofde van de verzoekende partij.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd evenwel terecht vastgesteld dat op basis van de verzoekende partij voorgelegde documenten niet kan worden nagegaan over welke bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk kan beschikken, zodat terecht werd geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De kritiek van de bestreden beslissing heeft kennelijk geen betrekking op de in casu bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat haar minderjarige zoon wel verblijf heeft verkregen op basis van gezinshereniging, doch dienaangaande merkt verweerder op dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Terwijl de verzoekende partij niet aantoonst dat zij inderdaad identieke stavingstukken heeft voorgelegd, dan dewelke ter staving van de aanvraag van haar zoon werden voorgelegd.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de door haar voorgelegde documenten de meest recente bewijzen zouden zijn, dewelke redelijkerwijs konden worden voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Ter illustratie wijst verweerder op de mogelijkheid in hoofde van de verzoekende partij om de aangifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2017 voor te leggen, dan wel gebeurlijke afrekeningen van de sociale zekerheidsbijdragen.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar een attest van ACERTA, merkt verweerder op dat uit het betrokken attest -waarvan overigens nergens blijkt dat het daadwerkelijk bij de aanvraag tot gezinshereniging werd voorgelegd- nergens blijkt op welke personen dit betrekking zou hebben.

Bij gebrek aan identificatiegegevens van de begunstigten van de loonlasten van B. B. (...) kan niet zonder meer worden aangenomen dat dit attest de netto-bedragen van de inkomsten van de referentiepersoon zou vermelden.

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel nog naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging naar aanleiding van eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging gebeurlijk bijkomende bewijzen heeft opgevraagd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht overweegt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag zo volledig mogelijk in te dienen.

Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat bewijs diende te worden geleverd van de daadwerkelijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De kritiek van de verzoekende partij kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie” omdat de door haar “ingediende stukken (...) geen volledig zicht (bieden) op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden”, wat genoegzaam wordt toegelicht. “(B)ij gebrek aan zicht op de huidige inkomsten van de referentiepersoon” is de behoefteanalyse overbodig. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

In een eerste onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster op dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier, hetgeen ook blijkt uit de website van “*kruispunt-migratie*”. Verzoekster voert verder aan dat zij de nodige stappen neemt om zich te integreren in België, dat zij sinds enkele jaren op het grondgebied verblijft met haar echtgenoot en haar zoon en dat zij ook werkt. Zij werpt op dat dit door de verwerende partij niet wordt ontkend maar wel wordt nagelaten om dit verder te gaan onderzoeken, terwijl een dossier in zijn geheel dient te worden onderzocht. Verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar situatie niet correct heeft beoordeeld en op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen, te meer omdat haar zoon die samen met haar een aanvraag heeft ingediend op grond van dezelfde documentatie en stukken wel een verblijf heeft gekregen. In een tweede onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster op dat niet in acht werd genomen dat haar echtgenoot en zijzelf zelfstandigen zijn. Zij werpt op dat de referentiepersoon pas in 2017 zijn inkomstenbelasting moet aangeven voor het jaar 2016, zodat hij thans nog niet beschikt over het aanslagbiljet 2017, inkomstenjaar 2016, zodat zij wel degelijk de meest recente bewijzen heeft voorgelegd. Tevens voert verzoekster aan dat zij bij haar aanvraag een attest van Acerta heeft gevoegd, waarover niets wordt gezegd in de bestreden beslissing en waaruit de loonlasten van het bedrijf blijken. Hieruit blijkt dus volgens verzoekster dat haar echtgenoot en zijzelf over voldoende inkomsten beschikken. Verder verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor de minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun wanneer wordt geoordeeld dat haar echtgenoot en zijzelf over onvoldoende inkomsten beschikken. Voorts voert verzoekster aan dat zij in het verleden reeds legaal verblijf had en dat hierover in het dossier niets terug te vinden is. Verzoekster werpt op dat haar wordt verweten haar dossier niet te hebben geactualiseerd maar laat gelden dat in verschillende andere dossiers de verwerende partij bijkomende informatie opvroeg, *quod non in casu*, hetgeen zij onzorgvuldig acht. Voorts voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met alle gevoegde stukken en indien men dit wel

had gedaan men tot een andere conclusie zou zijn gekomen. Verzoekster werpt ten slotte op dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt zeker nu zij zelf ook bijdraagt tot het gezinsinkomen en dat zij verder aan alle voorwaarden tot gezinshereniging voldoet.

2.1.3.3. In een eerste onderdeel van het eerste middel verwijst verzoekster naar de website van kruispunt-migratie en laat gelden dat alvorens het verblijfsrecht wordt beëindigd de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met *“de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland”*. Er wordt evenwel op gewezen dat een dergelijke website geen bron van recht is, zodat verzoekster er geen rechten uit kan putten om de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te omzeilen. Verzoekster verwijst dan ook niet dienstig naar haar integratie en haar werk.

Waar verzoekster aanvoert dat haar feitelijke situatie door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct werd beoordeeld omdat haar zoon, die samen met haar een aanvraag heeft ingediend en dezelfde stukken als verzoekster heeft voorgelegd, wel een verblijfskaart heeft gekregen terwijl dit haar werd geweigerd wordt, wordt erop gewezen dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die aantonen dat haar zoon een identieke aanvraag als zijzelf heeft ingediend. Per definitie is er een andere band met de referentiepersoon, bij verzoekster als echtgenote, bij de zoon als bloedverwant in neergaande lijn. Verzoekster toont niet aan dat haar zoon in een gelijkaardige situatie als zijzelf op een andere wijze werd behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. In een tweede onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eraan voorbijgaat dat haar echtgenoot en zij zelfstandigen zijn. Zij voert aan dat haar echtgenoot pas in oktober 2017 zijn inkomstenbelasting dient aan te geven voor het jaar 2016 en dat zij thans dan ook niet beschikt over het aanslagbiljet 2017, inkomstenjaar 2016, zodat het voorgelegde aanslagbiljet aanslagjaar 2016 het meest recente bewijs is.

Bij de beoordeling van de vereiste van de *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* van de referentiepersoon, ging de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kennelijk onredelijk te werk door te verlangen dat er een zicht wordt geboden op het *“huidige netto-inkomen”*.

In die zin acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het *“(a)anslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2015 - aanslagjaar 2016)”* niet in overweging neemt *“in het kader van de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon”* omdat het *“betrekking (heeft) op het jaar 2015”* en *“bijgevolg onvoldoende recent (is)”*. Hierbij wordt opgemerkt dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat verzoekster de aangifte in de personenbelasting voor het jaar 2017 kon voorleggen evenals de afrekeningen van de sociale zekerheidsbijdragen.

Tevens in het tweede onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster op dat zij bij haar aanvraag een attest van Acerta heeft voorgelegd waarin de loonlasten van B.B. bvba worden vermeld en dat hieruit blijkt dat de nettobedragen 21.868,20 euro omvatten en dat in de bestreden beslissing hierover niet werd gemotiveerd (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2). Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster dit attest van Acerta heeft overgemaakt aan de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster heeft twee attesten uitgaande van Acerta d.d. 23 februari 2017 voorgelegd, maar deze betreffen enkel een bewijs dat zijzelf en haar echtgenoot aangesloten zijn bij het Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit. Het stavingsstuk 2 dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (loonlastenattest voor het jaar 2016), werd niet voorgelegd. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht.

Verzoekster verwijst in het tweede onderdeel van het eerste middel naar rechtspraak van de Raad van State waar deze stelt dat de kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van Justitie in de zaak Chakroun wanneer wordt geoordeeld dat verzoekster en haar echtgenoot over onvoldoende inkomen beschikken. Verzoekster werpt op dat het onbegrijpelijk is waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert de aanvraag van verzoekster

grondig te onderzoeken. Er wordt evenwel op gewezen dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster niet werd geweigerd omdat de voorgelegde inkomsten ontoereikend zouden zijn, maar wel omdat “(d)e door betrokkene ingediende stukken (...) geen volledig zicht (bieden) op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden”. Uit hetgeen *supra* werd uiteengezet blijkt dat verzoekster er niet in slaagt deze vaststelling te ontcrachten of te weerleggen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt vervolgens vast dat de behoefteanalyse overbodig is nu er “bij gebrek aan zicht op de huidige inkomsten van de referentiepersoon niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan”. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder stipt verzoekster aan dat zij reeds in het verleden over legaal verblijf beschikte (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) en dat hierover “in het dossier” ook niets terug te vinden is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster in het verleden over een legaal verblijf in het Rijk beschikte en ook nu nog: de laatste verlenging van haar tijdelijk verblijfsrecht werd toegestaan tot 3 april 2018. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en in het bijzonder dat de familieleden van de Belg moeten bewijzen dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voorts werpt verzoekster op dat haar wordt verweten dat zij haar dossier niet heeft geactualiseerd, terwijl in andere dossiers de verwerende partij wel bijkomende informatie heeft opgevraagd. Verzoekster beperkt zich wat dit laatste betreft evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoekster nog opwerpt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door geen bijkomende informatie op te vragen wordt erop gewezen dat het bestuur er niet steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Verzoekster voert aan dat niet met alle voorgelegde stukken rekening werd gehouden en dat indien men dit wel had gedaan men tot een andere conclusie zou zijn gekomen. Verzoekster laat evenwel na te concretiseren met welk door haar voorgelegd document ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster het stuk van Acerta heeft overgemaakt. Door middel van een dergelijk vaag en algemeen betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster laat voorts gelden dat haar echtgenoot en zijzelf steeds hebben ingestaan voor hun onderhoud. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing vast dat uit “(h)et voorgelegde attest dd. 28.02.2017 van het OCMW Turnhout (...) blijkt dat de referentiepersoon sinds 2013 geen leefloon ontvangt” hij stelt evenwel dat dit “geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen”. Door er louter op te wijzen dat zij samen met haar echtgenoot steeds instond voor haar onderhoud en door te stellen dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat “(d)e door betrokkene ingediende stukken (...) geen volledig zicht op inkomenssituatie van de referentiepersoon (bieden), waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.” Hierbij wordt benadrukt dat het verzoekster vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster nog opwerpt dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zij voorts aan alle andere voorwaarden van gezinshereniging voldoet, lijkt zij de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar gezin. Haar echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij in België een band kan onderhouden met haar familie, zeker nu ook de zoon een recht op verblijf heeft gekregen in België.

Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft een band met haar familie op te bouwen en te onderhouden en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen!

Verzoekster mag niet van haar familie gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, doordat er sprake zou zijn van een onevenredige schending van de gezinsbescherming, indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst.

Verweerder benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing ingevolge de bestreden beslissing allerminst verplicht wordt om terug te keren naar het herkomstland.

De door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 8 EVRM is op geen enkele wijze aan de orde.

Ondergeschikt, en slechts in zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel nog verwijst naar artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat het voor zich spreekt dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

"B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een

referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 40bis en 40ter, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be/>).

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, desgevallend met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu weze evenwel andermaal herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.2.3.2. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezins- en familieleven van verzoekster niet betwist. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris koos ervoor om verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster momenteel nog over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt tot 3 april 2018.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Dit geldt des te meer nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht aan verzoekster werd geweigerd omdat zij *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie"* omdat de door haar *"ingediende stukken (...) geen volledig zicht (bieden) op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden"*.

Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Verzoekster werpt op dat wanneer men een belangenafweging maakt de belangen van de vreemdeling *in casu* zwaarder zullen doorwegen. Er is immers geen sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Evenmin is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt verzoekster een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoekster meent dan ook dat haar gezinsleven gerespecteerd dient te worden.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger, om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (*cf.* de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van verzoekster niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoekster het tegendeel niet aan. Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in haar gezinsleven vormt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals door verzoekster uiteengezet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

